

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**Nr. 16991 van 8 oktober 2008
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 21 mei 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 april 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DE LIEN en van attaché B. BEERENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Het feitenrelaas luidt volgens de bestreden beslissing als volgt:

"U verklaarde de Liberiaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Paynesville, Monrovia. Uw ouders zijn etnische Grebo uit Maryland County. Uw vader was kolonel-op-rust van het Liberiaanse leger toen u in 1984-85 uw diploma criminologie behaalde. U wilde werken voor het strafgerecht, maar onder druk van uw vader volgde u met succes een opleiding aan de politie-academie. Daarna begon u te werken als sergeant van de "Liberian National Police (LNP)" binnen de "patrol division" in het hoofdkwartier te Capitol Hill, Monrovia. Later maakte u promotie als luitenant. In 1988-89 werkte u als presidentiële lijfwacht en lid van de "Special Security Service (SSS)" in de "Executive Mansion" onder president Samuel Doe. Eind 1989, begonnen NPFL-rebellen onder leiding van Charles Taylor een bloedige burgeroorlog tegen het regime van Samuel Doe. Tot in 1992, leefde u in ballingschap in buurland Sierra Leone en in Ghana. Bij uw terugkeer in Monrovia, begon u verder te werken voor de LNP en SSS. U werd ingezet als persoonlijke lijfwacht van X (Nederlandse handelaar en vertrouweling

van Charles Taylor) en als hoofd van een beveiligingsteam dat diens bedrijven (Hotel Africa, TIMCO en OTC) diende te beschermen. Vanaf 1996 werkte u ook als persoonlijke lijfwacht van Charles Taylor, die toen één van de raadsleden in de interimregering was. Vanaf de verkiezing in juli 1997 van Charles Taylor als Liberiaanse president, promoveerde u tot kapitein van de LNP en SSS. In die hoedanigheid was u actief betrokken bij de aanhouding, foltering en executie van politieke opposanten en van rebellen tegen het Taylor-regime. U deed dit in opdracht van president Charles Taylor of van SSS-hoofd (en tevens stafchef van het leger) generaal Benjamin (Y.), en u controleerde de uitvoering van opdrachten door uw ondergeschikten. Tegelijkertijd stond u van 1998-99 tot 2002 aan het hoofd van 90 agenten (ex-strijders van Charles Taylor's voormalige rebellengroep NPFL), die bescherming boden aan het bedrijf OTC (Oriental Timber Company) van Gus Kouwenhoven in Buchanan. Tevens was u nauw betrokken bij de illegale wapenhandel die door Charles Taylor werd georganiseerd via de haven van Buchanan en met medewerking van Gus Kouwenhoven en generaal (navy commander) Roland (D.). Omwille van deze handel van wapens met Sierra Leonse RUF-rebellen in ruil voor diamanten uit Sierra Leone en de verregaande betrokkenheid in de bloedige burgeroorlog in buurland Sierra Leone vanaf 1996-97, worden zowel Charles Taylor als Gus Kouwenhoven momenteel strafrechtelijk vervolgd in Den Haag en beschuldigd van oorlogsmisdaden en misdaden tegen de menselijkheid. Vervolgens was u ook betrokken in de strijd van het Taylor-regime tegen nieuwe Liberiaanse rebellengroepen vanaf midden 1999. Omwille van de daaropvolgende burgeroorlog, vluchtte u eind 2002 naar Ivoorkust en Ghana, waar u gedurende zes maanden in ballingschap verbleef. In juni 2003 vonden vredesgesprekken plaats in Accra (Ghana) tussen de rebellen (LURD en MODEL) en de regering van president Charles Taylor. In juli en augustus 2003 werd opnieuw gevochten in Monrovia, waarop Charles Taylor onder internationale druk ontslag nam als Liberiaanse president en begon aan een gedwongen ballingschap in Nigeria. In Monrovia begonnen VN-troepen aan een grootscheepse vredesmissie en vanaf oktober 2003 startte een tweejarige interimregering onder leiding van Gyude Bryant. U keerde in 2003 terug naar Monrovia. Uw vraag om opnieuw voor de politie of veiligheid te werken, werd door de nieuwe overheid geweigerd omwille van uw verleden onder het Taylor-regime. Leden van Interpol alsook van de Liberiaanse interim-regering (2003-2005) drongen bij u aan om in Den Haag te gaan getuigen ten laste van Charles Taylor en Gus Kouwenhoven, maar u weigerde uit vrees voor represailles vanwege collega-getrouwen van Taylor ten aanzien van uzelf en uw familie in Liberia. In 2005 werd u in Monrovia ook bezocht door de advocaten van Gus Kouwenhoven. U kreeg anonieme bedreigingen per telefoon, waarbij u onder druk werd gezet om te getuigen tegen Gus Kouwenhoven tijdens zijn proces in Nederland. U legde twee maal klacht neer tegen onbekenden bij de politie, maar deze kon niets doen bij gebrek aan middelen. U stuurde uw twee kinderen in veiligheid naar Freetown (Sierra Leone) bij uw voormalige echtgenote Luna. Naar aanleiding van de verkiezingen in 2005, steunde u presidentskandidaat George Weah, internationaal bekende voetballer en een jeugdvriend van u. De verkiezingen van oktober en november 2005 werden gewonnen door Mevrouw Ellen Johnson Sirleaf. Zij is een oude rivale van Charles Taylor en u vreest haar wraak ten aanzien van personen (zoals uzelf) die voor Taylor werkten. U vertrok op 8 januari 2006 vanuit de luchthaven van Monrovia en kwam de volgende dag in België toe met een vliegtuig van SN Brussels Airlines. U werd bij aankomst in de luchthaven van Zaventem tegengehouden door de politie wegens onduidelijk reismotief en onvoldoende bestaansmiddelen, waarop u diezelfde dag asiel aanvraag (zie het verslag van de Federale politie te Zaventem luchthaven met nummer BN/116/06 dd. 06.01.06). Aangezien u reisde met uw authentiek Liberiaans paspoort en een Shengenvisum, afgeleverd op 18 november 2005 door het Franse consulaat-generaal in Abidjan (Ivoorkust), verklaarde Frankrijk zich op 25 januari 2006 akkoord tot overname van uw asielaanvraag. U werd op 2 februari 2006 naar de Franse grens begeleid en u bood zich vervolgens aan bij de Franse asielinstanties in Lille. U zou er geen uitleg hebben gekregen en liep er verloren, waardoor u er geen asiel aanvraag. U keerde eigenhandig terug naar België, waar uw zus en schoonbroer verblijven en u opvangen. Op 9 februari 2006 vroeg u een tweede maal asiel aan in België. In augustus 2006, toonde Frankrijk zich niet meer bereid om uw asielaanvraag over te nemen (zie

informatie in het administratief dossier).”

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“B.1. Geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1A, lid 1 van de Geneefse Vluchtelingenconventie van 28 juli 1951, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van subsidiaire bescherming (artikels 48/3 en 48/4 van de Belgische Vreemdelingenwet van 15.12.1980).

Hoewel in geval van uw terugkeer naar Liberia een gerechtelijke vervolging in de toekomst mogelijk is, gelet op uw profiel en verleden, dient besloten te worden dat er actueel onvoldoende objectieve elementen voorhanden zijn om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van subsidiaire bescherming te verrechtvaardigen.

Uit uw relaas blijkt dat u vreest te worden vervolgd door hetzij het huidige Liberiaanse regime onder leiding van presidente Ellen Johnson Sirleaf, hetzij uw voormalige collega's (SSS, LNP) en getrouwen van Charles Taylor, hetzij door verwanten van slachtoffers die u maakte tijdens het Taylor-regime. U vreest vervolging omwille van uw associatie met het controversiële regime van de voormalige rebel (NPFL) en vervolgens Liberiaanse president Charles Taylor. U verklaarde dat u hiermee terecht wordt geassocieerd omwille van uw actieve en loyale deelname aan dit regime (gehoorverslag CGVS, p. 1 en 8). U werkte jarenlang voor en had een band met Charles Taylor, diens rechterhand generaal Benjamin (Y.) (voormalig hoofd van de SSS en stafchef leger), generaal Roland (D.) en de Nederlandse handelaar Gus Kouwenhoven. In opdracht van uw voornoemde oversten, was u actief betrokken bij hun illegale wapenhandel alsook de buitengerechtelijke arrestatie, foltering en executie van zowel politieke als gewapende opposanten en van zowel burgers als ontwapende rebellen (CGVS, p. 8). Volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, zit Charles Taylor in hechtenis te Den Haag, waar momenteel zijn proces lopende is voor het Speciaal Strafhof voor Sierra Leone op verdenking van ondermeer oorlogsmisdaden en misdaden tegen de mensheid. Benjamin (Y.) is voortvluchtig en verblijft vermoedelijk in West-Afrika. Gus Kouwenhoven werd in juni 2006 door een strafrechtbank in Den Haag veroordeeld tot 8 jaar gevangenisstraf wegens illegale wapenhandel tijdens de Liberiaanse burgeroorlog en zijn zaak (inclusief de verdenking van oorlogsmisdaden) loopt momenteel voor het Nederlandse hof van beroep. Leden van Interpol alsook van de Liberiaanse interim-regering onder leiding van Gyude Bryant (2003-2005) drongen bij u aan om in Den Haag te gaan getuigen ten laste van Charles Taylor en Gus Kouwenhoven, maar u weigerde uit vrees voor represailles vanwege collega-getrouwen van Taylor ten aanzien van uzelf en uw familie in Liberia (CGVS, p. 7). Aangezien u te kennen gaf ook in de toekomst te zullen weigeren om te getuigen tegen Taylor en Gus Kouwenhoven, blijft een vrees voor vervolging door voormalige collega's en Taylor-getrouwen (waarbij u geen beroep zou kunnen doen op

bescherming door de huidige autoriteiten) louter theoretisch. Hierbij dient opgemerkt te worden dat u voorafgaand aan uw vlucht uit Liberia (vanaf uw terugkeer naar Monrovia in 2003 tot aan uw vertrek in januari 2006) kennelijk niet vervolgd werd, ondanks uw misdadige verleden. U verliet Liberia in januari 2006 op legale wijze en ongehinderd vanuit de luchthaven van Monrovia en met gebruik van uw authentiek Liberiaanse paspoort, waarvan de geldigheid overigens werd verlengd in 2005 door de toenmalige minister van buitenlandse zaken en tevens een kennis van u, George Wallace (CGVS, p. 15). U beweerde nochtans sinds 2003-2004 op een zwarte lijst te staan van de overheid, waarmee u kennelijk vooral bedoelde dat u niet meer aan werk geraakte bij de politie of veiligheidsdiensten omwille van uw verleden bij deze diensten onder voormalige regimes (CGVS, p. 6). U verklaarde in 2004-2005 wel meermaals te zijn bedreigd door personen die u wilden onder druk zetten om te getuigen tegen Charles Taylor en Gus Kouwenhoven (CGVS, p. 6). U bleef hierover echter uiterst vaag. Het zou gaan om telefonische dreigementen van u onbekende personen, maar u kon dit niet verder toelichten (p. 6), zodat dit element op zich niet voldoende ernstig voorkomt. U verklaarde in dit verband overigens wel degelijk beroep te hebben gedaan op de Liberiaanse overheid (politie) om deze bedreigingen aan te klagen; de politie kon volgens u niets doen omdat ze geen middelen hebben (p. 16).

Uit uw relaas blijkt verder dat u uw land van herkomst Liberia verliet in januari 2006, kort vóór de officiële start van de huidige regering onder leiding van presidente Ellen Johnson Sirleaf. U stelt dat de huidige presidente uit is op wraak ten aanzien van Taylor-getrouwen en dat u op een zwarte lijst staat van het huidige regime (CGVS, p. 13). Als stavingsstuk, legde u de Liberiaanse krant "The Inquirer" van 2 juni 2006 voor, met een artikel getiteld "Taylor's Men On The Run" waarin uw naam wordt vernoemd als één van de voormalige strijders van Charles Taylor. Er wordt verder nog in vermeld dat u en anderen gevlucht zijn naar Europa uit vrees voor vervolging door voormalige collega's, door de regering of de Liberiaanse bevolking. U vreest in geval van terugkeer te zullen worden aangehouden door het huidige regime en levenslange gevangenisstraf te krijgen voor de misdaden die u pleegde tijdens het Taylor-regime (p. 15). Dat u vroeg of laat dreigt gerechtelijk vervolgd te worden en verantwoording af te leggen voor uw daden tijdens het Taylor-regime, is mogelijk en zou zelfs redelijk kunnen genoemd worden (zie verder), maar een dergelijke gemeenrechtelijke vervolging staat niet gelijk met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. U kon daarbij niet hard maken dat u eventueel dreigt buitengerechtelijk vervolgd te worden of buitensporig bestraft te worden omwille van Conventiegerelateerde criteria, met name politieke motieven of nog omdat het huidige regime wraak zou willen nemen op personen zoals u die geassocieerd worden met het voormalige Taylor-regime (behoren tot een welbepaalde sociale groep). Gevraagd waarom presidente Ellen Johnson Sirleaf wraak zou willen nemen en geconfronteerd met actuele informatie over haar regime (zie informatie in het administratief dossier), verwees u enkel naar de historische rivaliteit tussen Sirleaf en Charles Taylor (p. 13). U stelde vervolgens niet zeker te zijn dat voornoemde presidente effectief wraak wil nemen, maar dit wel te geloven, waaruit blijkt dat uw vrees in dit verband louter subjectief en ongegrond kan genoemd worden. Het blijft hier bij boude beweringen die niet gestaafd worden en die bovendien worden tegengesproken door informatie waarover het Commissariaat-generaal bezit (zie informatie in het administratief dossier). De omvangrijke informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt bevat geen ernstige aanwijzingen voor bovengenoemde bewering dat u dreigt politiek vervolgd te worden door het huidige regime in Monrovia, wel integendeel. Volgens voornoemde informatie leidt presidente Ellen Johnson Sirleaf sinds januari 2006 een regering van technocraten van diverse etnische afkomst en respecteert zij in het algemeen de mensenrechten, ondanks de moeilijke naoorlogse omstandigheden. De situatie in Liberia blijft in het algemeen weliswaar fragiel, ook op securitair en justitieel vlak. Volgens verslagen van betrouwbare internationale organisaties inzake mensenrechten (zie administratief dossier), is er geen sprake van politieke vervolging (zoals bijvoorbeeld onwettelijke detentie, verdwijning of moord) of van afrekeningen (of heksenjacht) in Liberia sinds het huidige regime onder leiding van presidente Sirleaf in januari 2006 aan de macht kwam. Het regime staat open voor mensenrechtenonderzoek en gevangenisbezoek door mensenrechtenorganisaties. Er is voorlopig zelfs geen

sprake van gerechtelijke vervolging van personen die zoals u geassocieerd worden met misdaden tijdens voormalige regimes.

In dit verband, dient benadrukt te worden dat één van de eerste acties van de in 2006 verkozen presidente bestond in het uitsluiten van een straftribunaal en persoonlijke fondsenwerving in het parlement voor de oprichting van een waarheids- en verzoeningscommissie (Truth and Reconciliation Commission - TRC). Presidente Ellen Johnson Sirleaf gaf bijgevolg niet toe aan stemmen bij vele Liberianen en mensenrechtenorganisaties voor de oprichting van een oorlogstribunaal dat personen (zoals u) gerechtelijk zou kunnen vervolgen en bestraffen. De huidige waarheids- en verzoeningscommissie TRC wordt voorgezeten door mensenrechtenadvocaat Jerome Verdier en heeft een mandaat dat beperkt is tot onderzoek, informatievergaring, het houden van zittingen met getuigen en het maken van aanbevelingen betreffende misdaden begaan tussen 1979 en 2003. De bedoeling van de TRC is de waarheid naar boven brengen, getuigenis en confrontatie tussen slachtoffer en dader, met mogelijkheid tot verzoening en vergiffenis. Daarbij is het proces zelf het belangrijkste. De TRC had problemen met fondsen en personeel, met als gevolg een stilstand van werkzaamheden tussen november 2006 en oktober 2007. Maar de TRC verzamelde inmiddels wel ongeveer 24.000 geschreven getuigenissen van slachtoffers en daders in Liberia en binnen de gemeenschap van vluchtelingen in het buitenland. Sinds oktober 2006 vinden openbare zittingen plaats en deze zouden moeten afgewerkt worden tegen juli 2008, waarna de commissie een drietal maanden zal werken aan de aanbevelingen. De TRC kan zelf niet vervolgen maar kan wel aanbevelingen doen voor de gerechtelijke vervolging van personen die verdacht worden verantwoordelijk te zijn voor de ernstigste mensenrechtenschendingen. Of er verdere gerechtelijke stappen komen in de toekomst, zal afhangen van politieke wil. Sommige leden van de huidige regering en andere besturen zouden immers zelf kunnen beschuldigd worden van wrede daden en kunnen opgeroepen worden om te getuigen. Tot nu toe is geen sprake van het verlenen van amnestie, zodat niet uitgesloten wordt dat voormalige strijders en ook Taylor-getrouwen (zoals u) zich ooit zullen moeten verantwoorden voor een rechtbank, wat echter op zich valt onder het gemeen recht. Voornoemde informatie vermeldt weliswaar de gerechtelijke aanhouding van ondermeer voormalige interim-president Gyude Bryant, maar dit wegens economische fraude. Ook was sprake van de aanhouding in januari-februari en juni 2006 van enkele Taylor-getrouwen, maar deze werden na enkele uren of korte tijd vrijgelaten (zie informatie in het administratief dossier). Anderzijds moet vastgesteld worden dat vele Taylor-getrouwen ongemoeid worden gelaten en zelfs belangrijke posities innemen in het parlement en andere bestuurlijke organen. Verder blijkt uit voornoemde landeninformatie dat het regime met de hulp van ongeveer 15.000 VN-blauwhelmen en 1.100 VN-politie een doorlichting en hervorming doorvoerde van de Liberiaanse politie en veiligheidsdiensten waarvoor u vroeger werkte (zie voornoemde informatie).

Uit wat voorafgaat, blijkt dat u uw land van herkomst verlaten heeft om te ontsnappen aan een eventuele toekomstige gemeenschappelijke strafvervolging in plaats van uit gegronde vrees voor politieke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. U verklaarde zelf als actief lid van het Taylor-regime daden te hebben gepleegd die u "levenslange gevangenisstraf" zouden moeten opleveren (zie infra).

Niettemin brengt u geen enkele concrete indicatie aan die erop zou wijzen dat u in geval van uw terugkeer naar Liberia actueel een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van subsidiaire bescherming, meer bepaald (a) doodstraf of executie; (b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verder dient vastgesteld te worden dat er in Liberia sedert 2003 geen sprake meer is van (c) willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

B.2. Gelet op wat hierboven werd uiteengezet, is het in casu overbodig om uw asielaanvraag verder te onderzoeken en te beoordelen in functie van de toepassing van de uitsluitingsgronden voorzien door artikel 1, F van de Geneefse Vluchtelingenconventie, en dit niettegenstaande het volgende.

U verklaarde een hoog opgeleide criminoloog te zijn en in 1985 met succes een academische en paramilitaire opleiding te hebben gevolgd. U werkte sindsdien voor de

LNP (Nationale Liberiaanse Politie) en de SSS (Special Security Service) tijdens zowel het regime van president Samuel Doe als dat van Charles Taylor. Voornoemde organisaties en regimes staan bekend om hun ernstige en systematische schendingen van de mensenrechten : buitengerechtelijke moorden, verdwijningen, foltering en executies (zie informatie in het administratief dossier). Aangezien u jarenlang een vrijwillig, actief, loyaal en verantwoordelijk (kapitein) lid was van voornoemde organisaties en regimes, bestaat hierdoor reeds een sterk vermoeden van individuele verantwoordelijkheid voor ernstige misdaden. Bovendien gaf u uitdrukkelijk toe ernstige misdrijven te hebben gepleegd in voormelde hoedanigheden (CGVS, p. 8). U werkte jarenlang tegelijkertijd voor Charles Taylor en Gus Kouwenhoven (vanaf 1992 in Buchanan onder controle van Taylor's NPFL), terwijl tegen beiden een proces loopt wegens ernstige verdenking van oorlogsmisdaden en misdaden tegen de menselijkheid (zie supra). U werkte voor en in opdracht van Charles Taylor zelf of van diens beruchte rechterhand en tevens hoofd van de SSS, generaal Benjamin (Y.). U was persoonlijke lijfwacht van Charles Taylor in 1996 en u maakte promotie tot kapitein van de SSS zodra Charles Taylor in 1997 tot Liberiaanse president werd verkozen. U verklaarde via uw jarenlange samenwerking een persoonlijke band te hebben met zowel Charles Taylor als Gus Kouwenhoven en hun respectieve familieleden. Uw codenaam was "Hurricane" en u kent de codenamen van uw oversten en vele collega's binnen de politie- en veiligheidsdiensten. U stelde gegeerd en gesolliciteerd te zijn door uw voormelde oversten omwille van uw academische opleiding en omdat u telkens loyaal en betrouwbaar uw misdadige opdrachten uitvoerde (p. 8). U vereenzelvigde zich met het Taylor-regime (CGVS, p. 3). U verklaarde actief betrokken te zijn geweest bij de arrestatie, foltering en buitengerechtelijke executie van politieke opposanten zoals Samuel (D.) (1997) en rebellen zoals LURD-strijders (CGVS, p. 8 tot 10). U verklaarde "alle vuile werkjes/orders van Charles Taylor" te hebben uitgevoerd. U was zich kennelijk bewust van uw daden en van de mogelijke gevolgen ervan. U opereerde in opdracht van uw oversten maar was niettemin persoonlijk betrokken bij deze misdaden. U gaf zelf opdracht en controleerde uw ondergeschikte uitvoerders. U had jarenlang de leiding over een 90tal NPFL-strijders en voor sommige opdrachten had u de leiding over kleinere groepen. U stelde niet fier te zijn over uw daden, maar u distantieerde zich niet van voormelde organisaties en regime zodra dit mogelijk was (p. 12).

U gaf een voorbeeld van uw persoonlijke betrokkenheid bij de foltering en executie van buiten gevecht gestelde LURD-rebellen (CGVS, p. 8). U voerde dergelijke opdrachten uit op bevel van Charles Taylor en Benjamin (Y.) en u controleerde de uitvoering ervan door uw ondergeschikten tijdens de laatste burgeroorlog in Liberia (tussen 1999 en 2003). Deze "oorlogsmisdaden" werden door het Taylor-regime, waarvan u deel uitmaakte, op systematische en geplande wijze gepleegd (zie informatie in het administratief dossier). "Misdaden tegen de menselijkheid" en "ernstige niet-politieke misdrijven" werden ook gepleegd door leden van het Taylor-regime (zie voornoemde informatie), zoals u. Bovendien verklaarde u zelf "alle vuile werkjes" te hebben uitgevoerd voor Charles Taylor en Benjamin (Y.) (CGVS, p. 8 tot 11). U stelde "heel wat op uw geweten te hebben" en veel burgers te hebben gefolterd en gedood. Bij dergelijke opdrachten, was u hoofd van 90 meedogenloze agenten, ex-strijders van Taylor's NPFL, of van kleinere groepen SSS-agenten. U arresteerde politieke opposanten thuis of tijdens demonstraties. U en uw agenten of strijders folterden deze burgers om hen klein te krijgen of uit te schakelen. Als voorbeeld gaf u uw persoonlijke betrokkenheid bij de arrestatie, foltering en buitengerechtelijke executie van politicus Samuel (D.) en zijn familieleden in 1997 (CGVS, p. 8). De betrokkenheid hierin van uw overste Benjamin (Y.) en zijn SSS is overigens bekend (zie informatie in het administratief dossier). U lichtte toe dat jullie Samuel (D.) vermoordden en vervolgens met stenen in zijn buik de rivier in gooiden terwijl jullie zijn echtgenote achterlieten in een brandende wagen (p. 8). In de Liberiaanse pers was indertijd ook sprake van de onthoofding en verminking van Samuel (D.) (zie voormelde informatie).

Uit wat voorafgaat, blijkt dat u onverschoonbare misdaden pleegde zoals moord in combinatie met onmenselijke handelingen en foltering tegenover onschuldige burgers of gevangen en ongewapende strijders. Daarenboven hebt u zich kennelijk nooit verzet of gedistantieerd van uw daden. U verklaarde integendeel steeds een loyale en

betrouwbare uitvoerder te zijn geweest (p. 8). U maakte geen gebruik van eerdere gelegenheden -u leefde eerder reeds twee maal in ballingschap maar keerde telkens terug naar Liberia- om zich te onttrekken aan het Taylor-regime.”

4.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, de principes van het EU procesrecht en de gemeenschappelijke constitutionele tradities van de lidstaten van de Europese Unie.

Hij betoogt dat het beroep bij de Raad niet voldoet aan de waarborgen, zoals vastgesteld in bovenvermelde rechten. Verzoeker meent dat hij recht heeft op een beroep met volle rechtsmacht en dat het beroep bij de Raad hieraan niet voldoet.

Voormeld recht wordt volgens verzoeker beperkt gezien hij na het indienen van dit beroep geen nieuwe stukken kan aanbrengen en geen geactualiseerde memorie of conclusies kan bijbrengen. Hij doet gelden dat de principes van artikel 6 EVRM en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van toepassing zijn.

Verzoeker stelt dat de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en de Procedurerichtlijn naar het Handvest verwijzen. Hij verwijst naar de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie en een preliminaire studie, waaruit zou blijken dat voormeld artikel 47 in het asielrecht gewaarborgd moet worden, en stelt dat ook het UNHCR deze mening is toegedaan.

Verzoeker wijst erop dat de invulling van artikel 47 gelijklopend is met de invulling van artikel 6 EVRM en dat dit laatste artikel niet alleen toegang tot de rechter garandeert, maar ook eisen stelt aan de rechterlijke toetsing van het overheidsoptreden. In het bijzonder moet de rechter alle voor het betreffende geschil relevante vragen van zowel juridische als feitelijke aard kunnen onderzoeken. Het principe dat de Raad geen eigen onderzoek kan voeren zou in strijd zijn met het begrip ‘volle rechtsmacht’ zoals vastgelegd in het EVRM. Om zijn betoog te ondersteunen, verwijst verzoeker naar rechtspraak van het EHRM omtrent de toepassing van dit artikel.

Hij meent dat de procedure bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS) niet omschreven kan worden als een “quasi jurisdictioneel orgaan”. Zelfs het hoorrecht zou niet zijn gewaarborgd. Het volstaat dat iemand een verklaring kan afleggen om te kunnen spreken van hoorrecht. Het hoorrecht omvat de mededeling dat indien een negatieve beslissing zal worden genomen, de bestuurde uitgenodigd wordt om hierover zijn opmerkingen te formuleren. Zo wordt een wijze van tegenspraak gecreëerd die meer aanleunt bij een jurisdictioneel beroep. Dit is niet het geval bij het CGVS. Gelet op het feit dat de voormelde wet van 15 december 1980 de Raad niet toelaat dergelijk onderzoek te voeren, zou de initiële beslissing voorgenoemde artikelen schenden.

Verzoeker vraagt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie: *“Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie in dat deze administratieve rechtscolleges over een eigen onderzoeksbevoegdheid dienen te beschikken die hen toelaat tot op de dag van de eindbeslissing onderzoek te verrichten naar alle relevante feiten die nuttig zijn om de zaak te beoordelen?”*

4.2. Artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie heeft als dusdanig geen bindende kracht. Het Europees Hof van Justitie stelt in het arrest van 27 juni 2006 in de zaak C-540/03, anders dan voorgehouden door verzoeker, uitdrukkelijk dat *“het Handvest geen bindend rechtsinstrument is”* (RvS 15 mei 2008, nr. 182.963).

Artikel 6 van het EVRM is niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (GwH 27 mei 2008 nr. 81/2008; RvS 15 mei 2008, nr. 182.963.).

Uit de voormelde rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, §1 en dat de rechtszoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd.

Op grond van artikel 39/2, §1 van de voormelde wet van 15 december 1980 kan de Raad de beslissingen van het CGVS bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. Het

beroep heeft een devolutieve werking; het geschil wordt in zijn geheel bij de Raad aanhangig gemaakt. De Raad kan in voorkomend geval de beslissing van het CGVS hervormen, ongeacht op grond van welk motief deze werd genomen. In bepaalde gevallen kan de Raad de beslissing van het CGVS vernietigen: hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bovendien heeft het beroep van rechtswege een schorsende werking (artikel 39/70), met uitzondering van de asielaanvragen die door onderdanen van een lidstaat van de Europese Unie worden ingediend. Ten slotte kan tegen elke eindbeslissing van de Raad een administratief cassatieberoep worden ingesteld bij de Raad van State.

Het hoofdzakelijk schriftelijke karakter van de rechtspleging, vergezeld van de mogelijkheid voor de partijen en hun advocaat om hun opmerkingen mondeling voor te dragen op de terechtzitting, zoals daarin is voorzien in artikel 39/60, tweede lid, doet geen afbreuk aan het recht op een rechterlijke toetsing en aan het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel. Hieraan wordt evenmin afbreuk gedaan door artikel 39/76, §1, tweede en derde lid, wanneer deze bepalingen worden geïnterpreteerd in die zin dat zij de bevoegdheid met volle rechtsmacht van de Raad niet beperkt (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008).

Het door verzoeker ingeroepen hoorrecht, houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472 van). *In casu* blijkt dat verzoeker werd gehoord bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder: DVZ) op 28 februari 2007 (administratief dossier, map 2^e asielaanvraag, stuk 7) en bij het CGVS op 17 oktober 2007, waarbij hij tevens een geschreven verklaring neerlegde (administratief dossier, map 2^e asielaanvraag, stukken 3a en 3b). Derhalve heeft verzoeker ruimschoots de kans gehad zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten en aanvullende stukken neer te leggen en kan een schending van de hoorplicht niet worden aangenomen.

Het voorgaande in acht genomen dient in het kader van de behandeling van onderhavig beroep de door verzoeker aangebrachte prejudiciële vraag niet te worden gesteld.

Het eerste middel is ongegrond.

5.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 1, A (1) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Hij voert tevens de schending aan van de motiveringsplicht van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker wenst te verwijzen naar de bewijsregels die gevolgd dienen te worden in de context van de Conventie van Genève en haalt hierbij de *“Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims”* aan van het UNHCR van 1998. Hij is van mening dat de vrees voor vervolging van een aanvrager gegrond moet worden bevonden wanneer hij tot op een redelijke hoogte kan aantonen dat een verder verblijf in zijn land van herkomst ondraaglijk werd. Er moet bewezen worden dat vervolging redelijk mogelijk is. Verzoeker stelt dat hij, rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van zijn zaak, door middel van zijn coherent en duidelijk verhaal heeft aangetoond dat hij vervolgd zal worden indien hij terugkeert naar zijn land van herkomst, minstens dat een verder verblijf daar ondraaglijk zal zijn. Hij erkent dat de bewijslast bij hem ligt, maar stelt dat deze last ingevolge de omstandigheden en beperkingen, eigen aan een asielaanvraag, genuanceerd dient te worden. Verzoeker betoogt dat hem het voordeel van de twijfel moet worden verleend aangezien hij een waarheidsgetrouw, coherent en duidelijk relaas heeft gegeven.

De bestreden beslissing weerlegt zijn relaas niet, zodat dit als waarheidsgetrouw moet worden beschouwd, wat volgens verzoeker tot gevolg heeft dat de bewijslast voor hem

vervalt. Hij verwijst naar de Liberiaanse krant 'the Inquirer' van 2 juni 2006 waaruit blijkt dat hij als voormalig strijder van het Taylor-regime wordt beschouwd en voert aan dat hij derhalve op voldoende wijze aantoonbaar te behoren tot de sociale groep van personen die worden geassocieerd met het voormalige Taylor-regime. Het CGVS zou door te stellen dat hij niet kan hardmaken dat hij buitengerechtelijk vervolgd dreigt te worden meer bewijs eisen dan de nota van het UNHCR, zodat de beslissing niet correct en afdoende is gemotiveerd en de beslissing moet worden nietig verklaard.

5.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan afgeleid worden dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Daargelaten de vaststelling dat de door verzoeker geciteerde nota van het UNHCR geen bindend rechtsinstrument is, dient aangaande zijn betoog dat het CGVS meer bewijs zou eisen dan de nota van het UNHCR, te worden opgemerkt dat het feit dat de door verzoeker aangehaalde feiten waarachtig zijn, er niet aan in de weg staat dat, rekening houdend met deze feiten, verzoekers persoonlijke omstandigheden en de objectieve situatie in zijn land van herkomst onvoldoende elementen kunnen zijn om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Verweerder merkt derhalve met recht op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers steeds getoetst te worden aan objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken.

In casu motiveerde het CGVS uitvoerig waarom er, hoewel een toekomstige gerechtelijke vervolging gelet op verzoekers profiel en verleden mogelijk is, onvoldoende objectieve elementen aanwezig zijn om in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève te rechtvaardigen (zie sub 3).

Verzoekers loutere bewering dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft en zijn algemene uiteenzetting betreffende de bewijslast inzake asielaanvragen zijn geenszins afdoende om in zijn hoofde *in concreto* het bestaan aan te tonen van een gegronde vrees voor vervolging.

Het middel is ongegrond.

6.1.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en artikel 3 EVRM.

Hij stelt dat bij toegankelijke media geweten is dat voor getuigen tegen Taylor de kans op doodsb bedreigingen reëel is, zoals blijkt uit hetgeen Varmuyan Sherif, een voormalig Taylor-aanhanger, overkwam. Verzoeker verwijst ter staving hiervan naar het internetartikel <http://news.bbc.co.uk/2/hi/africa/7208497.stm>. Hij gaat ervan uit dat het CGVS hier ook van op de hoogte is en daardoor zijn vrees ongegrond als louter theoretisch kwalificeert.

Verzoeker stelt dat het politieke en justitiele regime in Liberia nog steeds disfunctioneel is, hetgeen blijkt uit verschillende bronnen. Ter staving verwijst hij naar een rapport van Human Rights Watch over de ontwikkelingen in Liberia, zoals weergegeven op de website <http://hrw.org/englishwr2k7/docs/2007/01/11/liberi14716.htm>. De mensenrechtensituatie blijft volgens hem precair ten gevolge van stijgende criminele gebeurtenissen en burgerlijke onrust, gecombineerd met een inadequaat optredende politie en het falen van het juridisch systeem. Meer dan negentig procent van de gevangenisbevolking zit in voorlopige hechtenis.

Moord door burgergeweld zou blijven bestaan en de politie heeft gevangenen en burgers misbruikt, getart en geïntimideerd.

Verzoeker beweert dat iedereen die heeft deel uitgemaakt van het voormalige Taylor-regime een reële vrees heeft om te worden vervolgd. De huidige overheid is niet in staat hem bescherming te bieden. Verzoeker stelt zowel bij de autoriteiten als onder de bevolking gekend te zijn als aanhanger van het voormalige Taylor-regime, zodat hij onbetwistbaar deel uitmaakt van een sociale groep. De haat tegen het voormalige Taylor-regime is een dagelijkse realiteit in Liberia.

Uit bovenstaande gegevens zou minstens blijken dat verzoeker een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Ofwel zal hij buitengerechtelijk worden vervolgd door anti-Taylor-regime georiënteerde groeperingen, ofwel zal hij gemeenrechtelijk worden vervolgd in een justitieel systeem dat nog niet functioneert en doordrenkt is van corruptie. Een voorlopige hechtenis die onredelijk lang kan duren, in overvolle gevangnissen met erbarmelijke omstandigheden, is volgens verzoeker strijdig met artikel 48/4, §2, b van de voormelde wet van 15 december 1980. Deze omstandigheden maken minstens een onmenselijke behandeling en een vernedering of krenking uit in de zin van artikel 3 EVRM. Verzoeker is dan ook van mening dat het CGVS de beslissing niet afdoende of correct motiveert, zodat de bestreden beslissing dient te worden nietig verklaard.

6.1.2. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980, artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève, en de motiveringsplicht van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991.

Hij benadrukt nogmaals dat het politionele en justitionele systeem in Liberia nog steeds disfunctioneel is, waarbij hij verwijst naar het reeds hoger aangehaalde rapport van Human Rights Watch en de argumenten herhaalt die reeds onder het derde middel werden uitgewerkt.

Verzoeker meent dat hij zowel op dit ogenblik als in de toekomst een ernstig gevaar loopt om vervolgd te worden door groeperingen die tegen het Taylor-regime zijn. Aangezien de haat tegen dit regime overal in Liberia leeft en het politionele en justitionele apparaat nergens in het land functioneren, kan er nergens bescherming worden geboden aan verzoeker en bestaat het risico op vervolging over het gehele grondgebied. Er kan volgens verzoeker geen sprake zijn van een intern vluchtalternatief. Hij meent dat de waarschijnlijkheid van vervolging verband houdt met de kennis van de groeperingen van zijn hoedanigheid als aanhanger van het Taylor-regime en betoogt dat hij reeds heeft aangetoond dat de hele bevolking, dus ook de groeperingen, op de hoogte zijn van zijn identiteit, hetgeen blijkt uit het artikel dat hij neerlegde. Minstens dient dan ook aanvaard te worden dat de kans op vervolging zeer waarschijnlijk is. Verzoeker is van mening dat de graad van het risico overigens niet noodzakelijk zeer hoog moet zijn. Vereist wordt dat er een minimumgraad van risico wordt bereikt. Verzoeker meent dat hij foltering en opsluiting riskeert.

Hij stelt dat de bestreden beslissing moet worden nietig verklaard en dat hij als vluchteling erkend dient te worden.

In subsidiaire orde vraagt verzoeker subsidiaire bescherming gezien hij een ernstig en reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst.

6.2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in het derde en vierde middel grotendeels op dezelfde argumenten beroept, alsook dat hij zijn vraag om toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus op dezelfde elementen baseert. Derhalve worden het derde en het vierde middel samen behandeld.

6.2.2. Nopens de aangevoerde schending van de motiveringsplicht, kan worden verwezen naar hetgeen hoger werd uiteengezet (zie sub 5.2).

Aangaande het bijgebrachte internetartikel van de BBC over de doodsb bedreigingen die de familie van Varmuyan Sherif ontving, dient te worden opgemerkt dat dit geen betrekking heeft op verzoeker, zodat het in zijn hoofde geen gegronde vrees voor vervolging kan aantonen. Uit het artikel blijkt tevens dat de politie gevolg gaf aan een oproep tot bescherming. Het artikel betreft bovendien de familie van een persoon die zich in een fundamenteel verschillende situatie bevindt gezien het één der sleutelgetuigen betreft in het proces tegen Charles Taylor, terwijl verzoeker deze hoedanigheid niet heeft. Verzoeker brengt evenmin een begin van bewijs bij inzake de beweerdte verzoeken om te getuigen tegen Charles Taylor en/of Gus Kouwenhoven. Ten overvloede blijkt dat hij tevens vage verklaringen aflegde met betrekking tot de personen die hem zouden hebben gevraagd te getuigen, daar hij bij DVZ verklaarde dat hij door mensen van Interpol en andere diensten werd gevraagd te getuigen tegen Taylor en Kouwenhoven (*Ibid.*, stuk 7, p.14), terwijl hij bij het CGVS aangaf dat hij constant dreig telefoons kreeg en zelfs zijn vrienden hem zeiden dat hij moest getuigen. Hij verklaarde tevens dat twee Liberiaanse ministers, namelijk Musa Cessay en Kabina Janet, hem vroegen te getuigen (*Ibid.*, stuk 3a, p.7). Derhalve is verzoekers stelling - die slechts gebaseerd is op een eenmalig geïsoleerd incident - dat getuigen tegen Taylor kans lopen op doodsb bedreigingen niet dienstig ter weerlegging van de bestreden motivering.

Betreffende verzoekers bewering dat de haat tegen het Taylor-regime overal leeft, hij gekend is onder de bevolking als aanhanger van dit regime en derhalve riskeert vervolgd te worden door groeperingen die daartegen zijn, dient te worden vastgesteld dat aan de ernst van deze vrees op fundamentele wijze afbreuk wordt gedaan door het feit dat verzoeker vrijwillig terugkeerde naar Monrovia in 2003 en daar verbleef tot januari 2006 (*Ibid.*, stuk 3b). Verzoeker weerlegt bovendien de bestreden motivering niet waar deze opmerkt dat hij, ondanks de daden die hij stelde in het verleden, voorafgaand aan zijn vlucht uit Liberia kennelijk niet werd vervolgd. Tevens verklaarde hij beroep te hebben gedaan op de Liberiaanse overheid om de dreigementen aan te klagen. In januari 2006 kon hij ook ongehinderd op legale wijze en met gebruik van zijn authentiek paspoort Liberia verlaten via de luchthaven van Monrovia. Verzoekers vrees wordt tevens ondergraven door de vaststelling dat hij in Frankrijk geen asielaanvraag indiende hoewel Frankrijk zich verantwoordelijk achtte voor de behandeling van zijn asielaanvraag (administratief dossier, map eerste asielaanvraag, stuk 3) en hij, nadat hij in maart 2006 uit Frankrijk naar België terugkeerde, nog wachtte tot februari 2007 - en niet februari 2006 zoals foutief vermeld in de bestreden beslissing - om zijn onderhavige tweede asielaanvraag in te dienen (administratief dossier, map tweede asielaanvraag, stuk 7, 8).

Verzoeker brengt evenmin elementen aan die afbreuk kunnen doen aan de motivering waar deze stelt dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat er in Liberia geen sprake is van politieke vervolging of van afrekeningen (of heksenjacht) van voormalige Taylor-getrouwen sinds het huidige regime van presidente Ellen Johnson-Sirleaf in januari 2006 aan de macht kwam. Hij weerlegt de motivering niet waar deze stelt dat uit de omvangrijke informatie in het administratief dossier blijkt dat er geen ernstige aanwijzingen zijn voor een politieke vervolging door het huidige regime aangezien (i) de overheid in het algemeen de mensenrechten respecteert (ii) er geen sprake is van politieke vervolging (zoals onwettelijke detentie, verdwijning of moord) of van afrekeningen (iii) er voorlopig zelfs geen sprake is van gerechtelijke vervolging van personen die zoals verzoeker geassocieerd worden met misdaden tijdens de vorige regimes (iv) één van de eerste acties van de presidente eruit bestond een straftribunaal uit te sluiten en fondsen te werven voor de oprichting van een waarheids- en verzoeningscommissie - die geen bevoegdheid heeft om te vervolgen -, waarmee zij niet toegaf aan stemmen die opriepen tot de oprichting van een oorlogstribunaal dat personen gerechtelijk zou kunnen vervolgen en bestraffen (v) de enkele Taylor-getrouwen die werden aangehouden in 2006 na korte tijd weer werden vrijgelaten (vi) vele Taylor-getrouwen ongemoeid worden gelaten en zelfs belangrijke posities innemen in het parlement en andere bestuurlijke organen. Uit de beschikbare informatie, meer bepaald het "Country Reports on Human Rights Practices - 2007" van het US Department of State van 11 maart 2008 en resolutie nr.1777 van de VN Veiligheidsraad van 20 september 2007, blijkt bovendien dat de Liberian National Police werd samengesteld uit zowel nieuwe rekruten

als personen die tijdens de vorige regimes reeds dienden en dat er grote stappen zijn gezet op het vlak van reïntegratie van voormalige strijders (administratief dossier, stuk 6: landeninformatie).

Uit de enkele vermelding in de krant "The Inquirer" van verzoekers naam als oud-strijder van Taylor en de vaststelling dat hij niet meer verblijft in Liberia kan, gelet op het bovenvermelde, geen individuele vervolging worden afgeleid.

Het voorafgaande in acht genomen, toont verzoeker niet aan dat hij actueel een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, zodat niet kan worden aangenomen dat hij voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

6.2.3. Gelet op het vermelde onder punt B.2. van de bestreden beslissing werd verzoeker overeenkomstig artikel 14 PR RvV ter terechtzitting ondervraagd. Verzoeker verklaarde dienaangaande dat hij altijd bevelen uitvoerde en ontkende zijn persoonlijke verantwoordelijkheid bij de moord op Samuel Dokie in 1997, wederom onder verwijzing naar het uitvoeren van een bevel. Hieromtrent dient echter te worden vastgesteld dat hij op het CGVS verklaarde dat hij het lijk van Dokie met stenen in de buik verzwaarde en in de rivier gooide (administratief dossier, stuk 3a, p.8A), dat hij toezicht hield op de executie van vier gevangenen LURD-strijders (*Ibid.*, p.9) en hij als lid van de SSS getraind was en mensen folterde, onder meer politieke opposanten (*Ibid.*, p.10). Verzoeker kan te dezen het uitvoeren van bevelen niet aanvoeren als verschoningsgrond voor zijn daden daar hij, die blijkens zijn verklaringen en zijn kennis nauw verbonden was met de top van het regime van Charles Taylor, wetens en willens loyaal deelnam aan daden die systematisch en gepland werden uitgevoerd door het regime van Charles Taylor en die door de bestreden beslissing terecht worden omschreven als "misdaden tegen de menselijkheid" en "ernstige niet-politieke misdrijven", hetgeen niet wordt weerlegd in het verzoekschrift.

Ten overvloede (zie sub 6.2.2.) dient te worden vastgesteld dat verzoekers vrees voor vervolging door de Liberiaanse autoriteiten ten tijde van zijn vertrek in januari 2006 ondermijnd wordt door zijn verklaring ter terechtzitting dat hij op de luchthaven van Zaventem financieel geholpen werd door Sam (G.), de handelsattaché van de Liberiaanse ambassade, hetgeen conform is aan de vaststellingen van de Federale Politie (zie inhoud stuk 8a van het administratief dossier).

6.2.4. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is.

Wat betreft het door verzoeker geciteerde rapport van Human Rights Watch, dat handelt over de gebeurtenissen van 2006, merkt de Raad op dat dit niet opweegt tegen de recentere informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat (i) het huidige regime in Liberia de mensenrechten in het algemeen respecteert (ii) het regime openstaat voor mensenrechtenonderzoek en gevangenisbezoek door mensenrechtenorganisaties (iii) de veiligheidssituatie in Liberia, hoewel deze fragiel blijft, gevoelig is verbeterd (iv) er vooruitgang is geboekt in het functioneren van de politiedienst, het herstructureren van de gewapende troepen en het ontwikkelen van een nationale veiligheidsstructuur (administratief dossier, stuk 6: landeninformatie). Voor zover verzoeker zich met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus beroept op de elementen aan de grondslag van zijn relaas, kan hem, gelet op de hoger gedane vaststelling dat verzoeker niet aantoonde actueel een reëel risico te lopen op ernstige schade omwille van een buitengerechtelijke of gerechtelijke vervolging, de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, b van de voormelde wet van 15 december 1980 niet worden toegekend.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen elementen die wijzen op het bestaan in Liberia van een situatie die beantwoordt aan artikel 48/4, §2, c van de voormelde wet van 15 december 1980.

Derhalve kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend aan verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 8 oktober 2008 door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
---------------	--

mevr. A. DE POOTER,	toegevoegd griffier.
---------------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

A. DE POOTER.

W. MULS.